

DE LAATSTE DIE ONTWAAKT

DICHTBUNDEL

Rodaan Al Galidi

Uitgeverij Van Kemenade

De laatste die ontwaakt

*Beste Jacob,
Jouw klompen hangen nog in de schuur
waar ik deze bundel schreef.
Hoe mooi dat je ooit passeerde op deze planeet.
Blijf zo. Voor altijd. Aanwezig.*

De laatste die ontwaakt

dichtbundel

Rodaan Al Galidi

Uitgeverij Van Kemenade 2025

Ik en mijn gestreepte pyjama

Lezer, ik dwing je niet
om dit gedicht tot het einde te lezen.
De titel
is voldoende.

In mijn lange slaap
groeiden ik
en mijn gestreepte pyjama
uit elkaar.
Zij gescheurd
van voren,
van achter.
Ik
van binnen.

Zij
wacht op
naald en draad.
Ik
wacht op een
nieuwe lange slaap.

De laatste die ontwaakt

Ik sliep op mijn vijftiende
en op mijn veertigste werd ik wakker.
Gister was ik een lente
en nu een rottende afvalzak.
De slaap schopte mij ver van mij,
maar
waar ben ik als ik niet in mij ben?

Zoals spuug achter een postzegel
arriveer ik
zonder
hier
of
daar.

Ik
van wie ik vertrok in de slaap,
niet ik
in wie ik wakker werd.

Draaien
van rechts naar links,
van links naar rechts
was de belangrijkste beslissing die ik nam
in de afgelopen kwart eeuw.
Niet ikzelf, ook de wereld
gebeurde niet in mij.

Iemand had mij moeten missen
... maar hoe
als ook ik leefde
zonder mij?

Verlies en besef
bijten mij.
Had ik maar ook
de rest van mijn leven
geslapen.

Hoe kan ik een gids zijn

Tijdens de lange diepe slaap
onderweg naar mijn dromen
vroeg een golf
of ik haar de weg
naar het strand kon wijzen.

Toen ik boog om te drinken,
weigerde ze.
Liever breken op stenen als golf
dan reizen in de ander als water.

Hoe kan ik een gids zijn
als ik geen ellende kan drinken?

Ze weigerde weer.
Een golf voor haarzelf,
geen water voor anderen.
Nee,
elke druppel die ze van haar drama verliest,
maakt haar minder golf
en meer bodem.

'Ik ben,' zei ik, 'eigenlijk niet
een reiziger op lakens,
maar de liggende onder dekens.'
Toen zag ze
de grijze haren op het kussen.

'We zijn allebei losers,' zuchtte ze.
'Jij bent niet meer jong,
ik ben niet meer
ocean.'

Het leven als droom op een balkon

In 1850

stond een vrouw op een balkon
en droomde mij.

Ze legde haar hand op haar hart
als ze wenste dat ik haar man was
en twee handen op haar buik
als ze wilde dat ik haar kind was.

Het toeval van het zijn
en het toeval van de ontmoeting
waren overbodig om samen te zijn.

Met draadjes van 37 graden
borduurde ze mij.
Op de schommel van haar hart
baarde ze mij.

Zij
het huis,
het bestaan dat ik niet op mijn schouders
hoef te verstoppen.

Een ongestemde piano riep haar naam
en toen ze ging,
was ik
het gemis dat zij achterliet.

Ik sta onder
hetzelfde balkon, en denk:
hier ben ik ooit
geboren
als droom op een balkon
die eindigt met piano
en niet met de dood.

Dat past mij.

Ik hield van een wolk

Ik hield van een wolk.

Op onze bruiloft nodigde ik
de zebra's en de vlinders uit,
omdat ze op mij lijken.

Mijn geliefde hilde van geluk
tot ik haar verloor.

Weer vond ik
de liefde boven mijn hoofd
en verdween die
onder mijn voeten.

Het vegen van de stallen

In de stallen van het paleis van haar vader de graaf
ontsmette ze de diepe wonden van ridders
en waste ze zonder dat de zeep van haar maagdelijkheid
hun wonden raakt.

Omdat ik haar in de stallen ontmoette,
en niet op de heuvels van dit gedicht,
dacht ze dat ik hun nieuwe slaaf Rodaan Al Galidi was
en niet de slapende dichter Rodaan Al Galidi.

Ze vroeg mij of ik een wond had
om het te ontsmetten.

Ik zei: 'Ik ben mijn enige wond.'

Ze zei: 'Ik geniet ervan dat je
niemand bent, neem mij mee
naar waar jij vandaan komt.'

Aangekomen in mijn slaapkamer
schaamde ze zich dat ze even van mij hield,
terwijl ik uit een gestreepte pyjama kwam.
Zij was de laatste die ik tegenkwam
in mijn lange slaap.

Omdat ik de lezer de pijn wil onthouden
beschrijf ik niet hoe de slaap haar redde
van de echte liefde.

De dromerige vrouw en de laatste ridder

De dromerige vrouw,
of (zoals zij zelf wil dat ik zeg)
de laatste dromerige vrouw
zag een man tussen de bomen staan.
'Ben jij de laatste ridder?'
'Nee!'

Hij is het... dacht ze. De laatste, maar
elke uitleg kost een slachtoffer. Hij
heeft haast
om iemand te redden.
Ik heb ook haast
om gered te worden, maar
ben verkeerde ridders beu.

Achter een betonnen muur
vroeg ze hem weer: 'Jij bent de laatste ridder, toch?'
'Nee!'

Zo puur,
hij wil niet de roem, dacht ze.

Struikelend liep ze achter hem.
'Jij bent het. De laatste ridder!' zei ze.
'Want was jij het niet,
dan had je gezegd dat je het wel bent.'

Hij huilde. Alsjeblieft!
Ik ontplof bijna,
laat
me
plassen.

INHOUD

- Pag. 5 Ik en mijn gestreepte pyjama
- Pag. 6 De laatste die ontwaakt
- Pag. 8 Hoe kan ik een gids zijn
- Pag. 10 Het leven als droom op een balkon
- Pag. 12 Ik hield van een wolk
- Pag. 13 Het vegen van de stallen
- Pag. 14 De dromerige vrouw en de laatste ridder
- Pag. 16 Vervanger
- Pag. 17 Lente 2020
- Pag. 18 Doornroosje
- Pag. 19 Voor eeuwig verbonden
- Pag. 20 Onkwetsbaar
- Pag. 22 Stappenplan om jezelf te vinden
- Pag. 23 Ik ben altijd mezelf gebleven
- Pag. 24 Voor een vrouw die ik door mijn lange slaap niet
ontmoette
- Pag. 26 Een boek dat veel invloed op mij had
- Pag. 28 Lente in de soep
- Pag. 30 Over de datum
- Pag. 32 Gijzeling
- Pag. 34 Aan de staart van een hond die een uur geleden
overleed
- Pag. 35 Grafsteen voor de hond uit het vorige gedicht
- Pag. 36 Voor de slachtoffers van de Titanic in de film,
ik herhaal: in de film
- Pag. 38 Leven voor de ander
- Pag. 39 Hoe de vogel sterft
- Pag. 40 De twaalfde huiler

- Pag. 42 Mijn hart is jouw slaapkamer
- Pag. 43 Samen met een psychopate
- Pag. 44 De mislukte kunst-carrière van mijn vader
- Pag. 45 Ik zweer het: ik bevries
- Pag. 46 Voor de vrede
- Pag. 47 Brief aan keizer Naruhito
- Pag. 50 De kersenboom
- Pag. 51 Normale Hollandse lezer denkt aan een
niet-normale Arabische dichter
- Pag. 52 Vrijheid
- Pag. 54 Veertigste verjaardag van een dromer
- Pag. 56 Modder
- Pag. 57 Politiek gedicht dat zijn best doet om haat en
geweld op te roepen
- Pag. 58 Het Führer gedicht
- Pag. 61 Gelukszoeker
- Pag. 62 Afscheid van hier

Colofon

De laatste die ontwaakt werd door Uitgeverij Van Kemenade vormgegeven en gezet in de Palatino Linotype.

Het omslag is ontworpen door Ildikó Snijders.

Druk: Leesterheide

De gedichten *Voor eeuwig verbonden*, *Samen met een psychopate* en *Politiek gedicht dat zijn best doet om haat en geweld op te roepen* zijn in 2021 gepubliceerd door het Poëziecentrum vzw, Gent in het poëziegeschenk 2021

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

EEN UITGAVE VAN UITGEVERIJ VAN KEMENADE

© 2025 Rodaan Al Galidi

ISBN 978-90-71376-80-1

NUR 306

In *De laatste die ontwaakt* schrijft Rodaan Al Galidi gedichten vanuit de ogen van iemand die vanaf zijn vijftiende slaapt en als veertigjarige wakker wordt. Hij realiseert zich dat hij al die jaren niet geleefd heeft. En het ergste: niemand gelooft dat hij vijftwintig jaar lang sliep, omdat ze zeggen dat hij elke dag wakker werd en in slaap viel.

Gedichten voor een ieder die zich slepend door de tijd voortbeweegt zonder op te merken dat de jaren hem door de vingers glippen.

Gelukszoeker

Elke keer als ik
de Nederlandse taal rijker maak
met mijn verzen,
word ik armer.

Toen ik 's nachts een dief hoorde
die mijn huis binnentrad
op zoek naar geld,
stond ik op
om met hem te zoeken.

UITGEVERIJ VAN KEMENADE

